

ZARZĄDZENIE

Dnia 22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem skazanego P. M. z dnia 1 września 2025 r., uzupełnionym pismem z dnia 6 października 2025 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt II AKz 149/24 utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 lutego 2024 r., sygn. akt II AKo 133/23, na mocy którego odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządza:

stwierdzić niedopuszczalność wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 1 września 2025 r., uzupełnionym pismem z dnia 6 października 2025 r., skazany P. M. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt II AKz 149/24, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 lutego 2024 r., sygn. akt II AKo 133/23, na mocy którego odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

Jako podstawę wznowienia postępowania skazany wskazał wystąpienie w tym postępowaniu uchybienia, stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającego na tym, że w składzie Sądu Apelacyjnego, który wydał wskazane wyżej postanowienie z dnia 15 lutego 2024 r., zasiadał SSA X.Y., powołany na swój urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przez ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r.

Powyższa inicjatywa skazanego nie mogła przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Należy bowiem podzielić trafny pogląd, który od lat prezentowany jest w orzecznictwie, że nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub orzeczeniem o braku podstaw do wznowienia *ex officio* (zob. szerzej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., sygn. V KO 47/10; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. III KO 99/10; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2013 r., sygn. II KO 17/13; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2021 r., sygn. I KO 10/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., sygn. I KZP 17/22 i argumentację przywołaną w tych judykatach). To samo dotyczy postępowań zakończonych utrzymaniem w mocy postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.) – zob. zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2019 r., II KO 86/19, zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2022 r., III KO 80/22.

W tej sytuacji jedynie na marginesie należy zauważyć, że już z uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, wynika, że brak jest podstaw do twierdzenia, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna

przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości, a każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. 2018, poz. 3). Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Tego rodzaju okoliczności w ww. piśmie nie podano. Analiza orzeczeń Sądu Najwyższego wskazuje zaś, że organ ten oddalał jako oczywiście bezzasadne kasacje wywodzone od orzeczeń wydanych przez sąd, w składzie którego zasiadał SSA X.Y. (zob. postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2024 r., I KK 362/24, z dnia 10 sierpnia 2024 r., I KK 85/23 oraz z dnia 12 lipca 2023 r., I KK 181/23).

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak wyżej

[J.J.]

[a.t]